

Bemærkninger til lovforslaget.

Almindelige bemærkninger.

1. Den foreslåede lov vil gøre det muligt for Danmark at ratificere den europæiske konvention om straffedommes internationale retsvirkninger, der blev undertegnet af Danmark den 28. maj 1970. Der vil nedenfor under punkt 3 blive redegjort nærmere for hovedlinjerne i konventionen, der udgør et bilag til den foreslåede lov. Man kan kort sige, at der ved konventionen åbnes mulighed for, at en straffedom, der er afsagt i ét land, fuldbyrdes i et andet. En sådan ordning tjener to hovedformål. I tilfælde, hvor lovovertræderen fortsat befinder sig i det oprindelige domsland — eventuelt som varetægtsfængslet — skabes der et alternativ til fuldbyrdelse i domslandet gennem overførelse til hjemlandet. I tilfælde, hvor lovovertræderen ikke længere befinder sig i domslandet — eventuelt fordi han er flygtet til hjemlandet — vil ordningen indebære en mulighed, som ellers ikke eksisterer, for at få straffen fuldbyrdet.

Afsoning i et fremmed land kan af flere grunde virke uheldigt. Sproglige vanskeligheder kan føre til en urimelig isolation og være en hindring for den pågældendes deltagelse i undervisning m.v. Den omstændighed, at straffen udstås et sted, hvor den dømtes pårørende i almindelighed ikke har mulighed for at besøge ham, kan være en særlig psykisk belastning, som kan vanskeliggøre behandlingsarbejdet i fængslet. Endvidere er det ofte af betydelig værdi, at afsoningen finder sted i nærheden af det sted, hvor den pågældende må forventes at ville tage ophold efter løsladelsen, således at der — eventuelt i forbindelse med prøveløsladelse — kan ydes ham bistand med fremskaffelse af arbejde, logi og anden støtte i den første tid efter løsladelsen. De anførte humane og behandlingsmæssige hensyn vil særlig gøre sig gældende, hvor der er tale om mere langvarige frihedsstraffe.

Også med hensyn til sager, hvor den udenlandske sanktion ikke indebærer frihedsberøvelse, men består i en bøde, vil konventionen være af betydning. Myndighederne i det land, hvor overtrædelsen er begået vil ikke have samme tilskyndelse til at tilbage-

holde overtræderen til bøden er betalt, når der er mulighed for at få bøden fuldbyrdet i hjemlandet. Ordningen vil på dette punkt indebære et naturligt supplement til den ordning, der ved lov nr. 223 af 4. juni 1969 for færdselssagers vedkommende blev gennemført ved den nye bestemmelse i færdselslovens § 69 a.

Som nævnt ovenfor vil ordningen også skabe mulighed for fuldbyrdelse af afgørelser i tilfælde, hvor lovovertræderen ikke længere befinder sig i domslandet. I sådanne tilfælde har man hidtil i et vist omfang kunnet anvende udleveringsreglerne. Da det imidlertid er fast praksis ikke at udlevere egne statsborgere, vil denne mulighed kun undtagelsesvis være til stede i tilfælde, hvor lovovertræderen nu befinder sig i sit hjemland. Muligheden for at få gennemført en strafforfølgning for forhold begået i udlandet har derfor, når det var lykkedes gerningsmanden at komme tilbage til sit hjemland, normalt været betinget af, at en ny selvstændig sag har kunnet gennemføres her i landet, jfr. straffelovens § 7, stk. 1. Det er uden videre klart, at det bevismæssigt ofte vil være forbundet med overordentlig store vanskeligheder at gennemføre en sag i et andet land end det, hvor handlingen er begået. Som følge heraf har strafbare handlinger i et vist omfang ikke kunnet forfølges. Dette for retshåndhævelsen utilfredsstillende forhold vil den nye ordning også råde bod på, jfr. nærmere nedenfor under pkt. 3.

2. Imellem de nordiske lande er der allerede ved en fællesnordisk lovgivning, for Danmarks vedkommende lov nr. 214 af 31. maj 1963 om samarbejde med Finland, Island, Norge og Sverige angående fuldbyrdelse af straf, givet regler om fuldbyrdelse af bøder og frihedsstraffe pålagt i et andet nordisk land. Der henvises om denne lovgivning til FT 1962/63, sp. 1122-25, 1284-95, 2596-98, 3554, 5392-94, tillæg A, sp. 325-344, tillæg B, sp. 353-356 og sp. 831-32.

Den nordiske ordning bygger på det enkle princip, at der i det land, hvor afsoningen skal ske, foretages en automatisk omsætning til en straf af samme størrelse som den, der er pålagt i det andet nordiske